

Brez naslova, Damijan Cavazza

DAMIJAN CAVAZZA JE BIL TUDI SLIKAR. NJEGOVE slike so tukaj, zdaj, pred nami kot nekakšen vprašaj ujetе resnice. Zapuščina ... Naš trud, izluščiti resnico, ostaja. Nekje zadaj, kjer je resnica zapečatenā, je večnost. Je večnost resnica? Ponovno vprašaj. Morda pa resnice ni in gre vselej vse v igro. Teater. Igro eksistence. Igro, ki jo igramo v večnost, ki se morda za trenutek ustavi v podobi, v sliki na papirju, na platnu, ki pove, da obstaja svet, da obstajaš ti, da jaz sem.

Barvitost je vsekakor odraz pozitivnega nagnjenja v neobremenjeno, izkazuje vedrino, blagostanje, upanje... Zato bi se najprej ozrli v veliko platno, ki v nekakšni mrežni strukturi vidnega ekrana trakovno izpolnjuje izpovedni izrek. Prevotlenost prostora, ki je imaginaren, prepleten v lastno iluzijo, konsolidira osrednji predmet nedoločljivega porekla. Gre za volumensko vdolbino, polje v prostoru, nedefinirano razsežni objekt, ki pa v optičnem rezultatu daje vtis trdnega objekta, morda plovila, arhitekturnega elementa, pohišva...

Na drugi strani stojijo podobe monokromatskega tipa. Kapitalno delo predstavitve je gotovo monumentalno zeleno olje na platnu, izgotovljeno v čisti ploskovni obliki, ki se s premišljeno osvetlitvijo zelo prefinjeno odpira v prostorsko polje, v svoj volumen. Blaga razlika med zelenim in temnomodrim koloritom ustvarja magično okrilje fabulativne podstatī te podobe. Nekakšna slika v sliki ali podvojeni ekran prikrivata in odkrivata tisto skrivnost, ozadje, lahko bi rekli mit, ki opredeljuje vsako likovno umetnino, kjer se soočata ustvarjalčev in gledalčev domet. Atmosfera je povsem umirjena, rahla, »odstavljena« v senčno stran. V kaosu resničnega je tukaj vzpostavljen red – kot antipod, kot nasprotje naključnemu. Red v smislu iskanja sekvence hotenega videnja, prodornega produkta vizualnega v intencionalno. V ospredju je »zadaj«. Zatemnjena površina daje slutenje, saj se v lastni statičnosti giblje, niha... In kolikor je govora o želji za izhod iz teme, odhodu v svobodo, na svetlo, kjer je gotovo upanje, smo zaustavljeni v neodločnem lebdenju, ostajamo samo na točki intence. Nekakšna sila ponotranjenega kliče in vleče v ozadje. Negibno premikajoča nas podoba potiska v lastno notrdje, v svojo notranjost, v neznanu, zaprtu...

Podobna zastavitev vsebine se skozi precej ponovljeno formo odvija tudi na platnu temno modre barve, kjer je v obrisu zaznavna le osrednja geometrična oblika križa. Iz serije nekoliko izstopa rdeča slika. V površini velikega formata se na podlagi temno rdečega širi črtnost, črne krožne linije. Amorfno gestualno okrilje tako ustvarja določen zaplet, ki pa ostaja v varnem notranjem okviru podobe in se skozi ritem elementarnih sil realizira šele v celostnem odsevu slikovnega polja. Kljub gibljivejši »platformi« ostaja izrazni profil te slike skladen znotraj monokromatskega cikla. Njen »krvaveči« osnovni kolorit jo zaznamuje v smeri omenjene vsebine.

Travmatično je, na podlagi vidno agresivnejše izvedbe, stanje v sliki srednjega formata, ki bi jo še izpostavili, saj v smislu abstraktne ekspresije korektno izpolnjuje likovno poje in indikativno nakazuje avtorjevo ustvarjalno moč oziroma bravuro. Bistveno in primarno prezentno razliko v izgo-

Brez naslova, letnica nastanka neznanā. Olje na platnu, 70 cm × 100 cm. Z dovoljenjem galerije Meduza.

avljanju likovnega ekrana postavlja formovno, črtno razgiban aspekt, ki se odvija kot kalejdeskopski mrežni model. Slikarjeva gesta, zaznamovana z določenim ritmom, je neobremenjena pri kreaciji nekakšne slamnato prevotlene krajine. Kolorit, ki bazira na omenjenem rdečem centralnem žarišču, je precej homogen, vendar podrejen črtnemu, skladno zavrt in ugasnjen. Vsekakor je ustvarjena določena iluzija prostora, čas, kar pomeni, da je obravnavani ekran podobe splet prostorov, v katerem se oblikuje in domuje skrivnost sporočila.

V slikarstvu je trend hotenje in želja, včasih upor. Dovoljeni eksces, ki je v trenutku kreacije intimen, se potrjuje ali zavrača v javnem. Nastala komunikacija je oscilanten prostor, ki daje in sprejema hkrati. Ko je podoba končana, je postavljena v bivanjskost, ki nas sooči z vsem, in tu je pogled v dela pred nami pomemben.

Osebnostno je bil Damijan Cavazza nagnjen k boemski drži. Genialne ideje, spontane rešitve in izkazovanje velikega talenta na področju ustvarjalnega oblikovanja, videa, scenografije, kostumografije je zaokrožalo njegov življenjski slog hoje po robu. Njegov primarni, izvorni profesionalni medij, slikarstvo, pa je bivalo morda bolj v ozadju. *Enfante terrible*, ki je izvedbeno vsekakor z lahkoto obvladal tudi podobo, je ostal v njej ujet. Ozadje ozadja, mesto, v katerem biva resnica, minljiva resnica nekega subjekta, nekega jaza je tukaj, zdaj, pred nami. Pri podobi gre vedno za prenos kavzalnega, ki v smislu prezentacije postavlja končni račun. V teh delih bi težko zagovarjali avtorsko slogovnost, stilni način, govorili pa bi predvsem o izreku. Vsekakor intimnosti. Tu doživljamo slikarja, ki v svojem delu izvira iz lastne notranjosti, kajti njemu, slikarju, ni dano, da bi se izogibal resničnemu. Analiza je sicer težko osnovana, saj temelji na nedokončanem opusu. *Nonfinitu*. Ploskve, lise, barve, črte, ki ostajajo nepopolne, neizpovedane. Oscilantna zgodba med zastavljenim in hotenim, intimnost emocij, preobrazba med živobarvnim in zamolklim, enigmatičnost ozadij. Tega ne moremo prezreti. In morda bi zaključili z vprašajem z začetka. Je večnost resnica? Ali pa: morda resnice ni in gre vselej vse v igro? Teater?

Dejan Mehmedovič

Damijan Cavazza (1973–2009) je študiral slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Njegova ustvarjalnost se je vzporedno odvijala predvsem na dveh področjih: v gledališču, kjer je deloval kot scenograf in kostumograf, ter na likovnem področju slikarstva in grafičnega oblikovanja.